

Efendimiz sallallahü aleyhi vesellem cehaletten doğan ne kadar alışkanlık ve adet varsa hepsi ile mücadele ederek onları imha etmiştir. Herhangi bir şeyi uğursuz saymak, Efendimiz peygamber olmadan evvel, cehaletin zirvede olduğu cahiliye devrinin adetlerindendi. Bu yüzden kimileri yalnız başına terk edilir, kimi hayvanlar başı boş bırakılır ve kimi işler de yarım kalırdı. Bazen buna sebep olan şey bir kuşun ötmesi, bazen bir şeyin ansızın düşüp kırılması veya ölmesi yahut isminin çirkin olması gibi olayla alakası olmayan sıradan şeylerden başkası değildi. Aynı şekilde her hangi bir sayının veya günün uğurlu veya uğursuz kabul edilmesi de cahiliye adetlerindendir.

Bu asılsız şeyleri Efendimiz sallallahü aleyhi ve sellem en güzel bir şekilde ıslah etmiştir. Bu husustaki tavırları ise şöyleydi, Büreyde (radiyellahu anh) anlatıyor: **"Rasulullah (aleyhissalâtü vesselâm) (halkın uğursuzluk çıkardığı) hiç bir şeyden uğursuzluk çıkarmazdı. Bir memur göndereceği zaman ismini sorardı, hoşuna giderse sevinirdi ve hatta bunun neşesi yüzünde görülürdü. İsimden hoşlanmazsa buda yüzünden belli olurdu. Bir köye girecek olsa onun da ismini sorardı, hoşuna giderse sevinirdi, hoşlanmazsa, bu yüzünden okunurdu."**

(Ebu Dâvud) İbnu Melek bu hadisi şerife şöyle yorum getirir: "Sünnet, kişinin çocuğu ve

Biz bir evdeydik, oradayken sayımız çok, malımız bol idi. Sonra bir başka eve geçtik. Burada sayımız da azaldı, malımız da." Rasûlullah (aleyhissalâtü vesselâm): "Burayı zemim (kabul ederek) terk edin!" buyurdular."
(Ebu Dâvud)

Uğursuzluk inancı, yasaklanmış olmasına rağmen, Rasûlullah evi terk etmelerine irşad buyuruyor. İbnu'l-Esîr, evin zemim addedilerek terk edilmesi uğursuzluk inancıyla hareket etmek değildir dedikten sonra:

"Evin zemîm (kötü) olmasının ma'nâsı "havası sizin için muvafık değil" demektir"

der. Erdebilî'nin el-Ez-kâr'daki yorumu daha farklı:

"Bunun ma'nâsı şudur: "Onu terkedin" demek, "orası hakkında düştüğünüz sû-i zandan ve orada uğradığınız musibeti görmekten kurtulmak için bir başka yere geçin" demektir."

Hattâbî ve İbnu'l-Esîr de şu kanaati beyan ederler: **"Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm), içlerine düşen, meskenleri sebebiyle belaya uğradıkları zannını iptal için onlara evlerini değiştirmeyi emretmiştir. Evlerini değiştirdiler mi bu vehmin kaynağı kuruyacak kalplerine giren şüphe onlardan uzaklaşacaktı."**

Sonuç olarak, kişi kendisine hoş olmayan şeyleri hatırlatan, gönül huzurunu bozan ve göğsünü daraltan herhangi bir şeyle karşılaştığında onu uğursuz saymak yerine yukarıda buyrulan dua gibisini okur, Allah c.c. ye tevekkül eder. Yerine göre ya ismini değiştirir. Yada orayı terk eder. Taki uğursuzluk inancı içinde yer etmesin.